

holdet nu. Jeg tør ikke sige, i hvilket Omfang denne Praxis finder Sted, men det er sagt mig af praktiske Folk, Retsbetjente og Andre, at den finder Sted i ikke ringe Omfang. Under saadanne Forhold er det selvfølgelig noget naært at tro, at et Forbud som her i § 5 mod, at Sagsførere eller deres Kontorbetjente møde som Fuldmægtige under Forligsmæglingen, skulde faae synderlig Betydning. Jeg tør derfor ikke rettere, end at det er nødvendigt, naar man vil hævde Kompromisset fra 1876, da allerede nu ved dette Forlags Behandling at tilføje de fornødne Bestemmelser for virkelig, og i Sandhed at hævde Kompromisset fra 1876 og for virkelig at forhindre, at Forbudet mod Sagsføreres Møde i Forligskommissionen bliver omgaaet. — Dernæst maa jeg tillade mig med Hensyn til § 6 at rette et Spørgsmaal til den høitærede Minister. Maaſte det, jeg ønsker Oplysning om, vilde finde sin Forklaring, naar jeg nøie havde sat mig ind i de tidligere Forhandlinger. Det har jeg imidlertid ikke haft Leilighed til og derfor tillader jeg mig at spørge, hvorledes Paragrafen skal forstås. Der staar, at en Sag kan ikke afvises paa Grund af Mangler ved Forligsmæglingen; men i første Instant kan Retten, dersom den finder Grund dertil, ved Kjendelse paalægge Sagsøgeren inden en vis Tidsfrist at lade foretage ny Forligsprøve. Er det rigtigt, naar jeg forstaar denne Paragraf saaledes, at Overretten, naar den kommer til Kjendelse af, at der har været Mangler ved Forligsmæglingen, vel ikke direkte ved Kjendelse kan fordre ny Forligsmægling, men at den kan hjemvise Sagen til ny og bedre Behandling og derigennem altsaa frentalde en ny Forligsprøve? — Naar der er tale om, at Forholdet i Kjøbenhavn er en Barodi paa Forligsmægling, skal jeg tillade mig dertil at bemærke, at saaledes som Forholdene faktisk have udviklet sig, har Forligsinstitutionen ikke blot den Betydning at bidrage til Retsretters mindelige Afgjørelse, men den raader tillige Bod paa Sabnet af en Procesmaade, hvorved man, naar man har en Fordring paa en Person, og der ingen Tvivl er om Fordringen — for Exempel en ren og klar Gjældsfordring, hvor man nu nødes til at forestille, at der er en Retsvift, skøndt der ingen er — kan faae en saadan Fordring gjort egzibel. Man har ikke her som i adskillige andre Lande en let procesuel Fremgangsmaade, hvorved man kan faae lige Fordringer egzible; men ved Hjælp af Forligskommissionen kan man her opnaa Exigibiliteten. Det er en Ting, man i Kjøbenhavn særlig skønner paa, og det er

Noget, som vi ikke skulle lægge Hindringer i Veien for, da det som sagt raader Bod paa en Mangel ved vor almindelige Proceslovgivning. — Med Hensyn til § 8 vil jeg tillade mig den Henstilling, om det ikke vilde være rigtig at gjøre Barjelet lidt længere, end der foreskrives. Der staar, at Barjel til Møde for Forligskommissionen skal, naar den Indvarslede boer i den Kommune, hvor Forligskommissionen holdes, være mindst 2, men ellers 4 Dage. Naar han altsaa boer i Kommunen, skal det kun være to Dage. Men sæt nu, at den Indvarslede er midlertidig traværende, det kan jo ske meget hyppigt, og i saadanne Tilfælde kan et Barjel paa kun to Dage meget let føre til, at det faktisk bliver Indvarslede umuligt at give Møde for Forligskommissionen, og han udsættes da for de meget ubehagelige Følger, at han baade maa betale Procesomkostningerne, selv om han ganske vinder Sagen, og tillige idømmes Mulkt for unødigt Trætte. Derfor bør Barjelet vistnok sættes til mindst 4 Dage i alle Tilfælde, og tillige bør det uden Tvivl gjøres til Pligt, at der ledes den Indvarslede Gjenpart af Forligsraglen. Og saa det vil bidrage til at utilregnelig Udeblivelse og Forsømmelse mindre let kan finde Sted. — Jeg skal med disse Bemærkninger tillade mig at anbefale Forslaget idet jeg gjentager, at jeg ikke kan se rettere, end at det vil fri os for en hel Del juridisk Formvæsen paa Processvesenets Omraade, et Formvæsen, som til Syvende og Sidst dog gaar ud over den Befolkning, som er kommen i den altid mindre heldige Nødvendighed at skulle føre Proces.

Saltier: Ja, jeg kan i det Hele taget slutte mig dels til den ærede Justitsminister, dels til den sidste ærede Taler og meget levende anbefale, at dette Forslag vedtages og vedtages med saa saa Forandringer som muligt, samt at man navnlig ikke her indblander gamle, store Stridsspørgsmaal, hvorved Resultatet utvivlsomt vilde blive, at Intet som helst kom ud af Lovforslaget, og Befolkningen kom til at lide under de ikke ganske ringe Ulemper, som i saa Henseende ere til Stede under de nuværende Forhold. Jeg skal ikke komme ind paa disse forskjellige Regler, men jeg skal tillade mig at hævde, at det utvivlsomt er en ganske betydelig Bygde, man lægger paa en Mand, som mener at have Krav mod en eller anden Medborger, at han skal gennemgaa hele denne besværlige Forproces, som dette er, naar man hertil vilde sætpe dette saaledes, at man vil forlange, at en Person skal møde selv under en saadan Tvang, at han skal tilfidesætte Alt, hvad